

CONSILIUL ECONOMIC ȘI SOCIAL

Str. Dimitrie D. Gerota nr. 7-9, sector 2, București, cod poștal: 020027

Telefoane: 021.310.23.56, 021.316.31.34

Fax: 021.316.31.31

021.310.23.57, 021.316.31.33

Cod fiscal: 10464660

E-mail: ces@ces.ro

www.ces.ro

Membru fondator al Asociației Internaționale a Consiliilor Economice și Sociale și Instituțiilor Similare (AICESIS)
Membru al Uniunii Consiliilor Economice și Sociale și Instituțiilor Similare Francofone (UCESIF)

„Consiliul Economic și Social este organ consultativ al Parlamentului și al Guvernului în domeniile de specialitate stabilite prin legea sa organică de înființare, organizare și funcționare.” (Art. 141 din Constituția României revizuită)

Nr. 1219/18.02.2026

Oficiul permanent al Senatului

Op. 17, 24.2.2026

AVIZ

referitor la propunerea legislativă pentru completarea

Legii nr.134/2010 privind Codul de procedură civilă, în vederea informării

debitorului asupra prescripției dreptului de a obține executarea silită Senatului

(b17/03.02.2026)

157 / 16.03.2026

În temeiul art. 2 alin. (1) din Legea nr. 248/2013 privind organizarea și funcționarea Consiliului Economic și Social, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și art. 11 lit. a) din Regulamentul de organizare și funcționare, Consiliul Economic și Social a fost sesizat cu privire la avizarea *propunerii legislative pentru completarea Legii nr.134/2010 privind Codul de procedură civilă, în vederea informării debitorului asupra prescripției dreptului de a obține executarea silită (b17/03.02.2026).*

CONSILIUL ECONOMIC ȘI SOCIAL

În temeiul art. 5 lit. a) din Legea nr. 248/2013 privind organizarea și funcționarea Consiliului Economic și Social, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în ședința din data de 18.02.2026, desfășurată online, conform prevederilor Hotărârii Plenului nr.86/17.05.2022, avizează **NEFAVORABIL** prezentul proiect de act normativ, cu următoarea **motivare**:

- propunerea legislativă este redundantă în raport cu cadrul normativ existent, întrucât regimul prescripției și posibilitatea invocării acesteia sunt deja reglementate în legislația civilă și procesual civilă, iar debitorul beneficiază de garanții procedurale adecvate pentru protejarea drepturilor sale. Introducerea obligației creditorului de a comunica un document distinct privind situația prescripției adaugă o formalitate suplimentară, fără un beneficiu proporțional în planul protecției debitorului, dar cu potențial de a genera sarcini administrative și litigii suplimentare;

- de asemenea, instituirea unei răspunderi exprese a creditorului pentru inițierea sau continuarea executării în contextul împlinirii termenului de prescripție, precum și condiționarea cererii de executare de dovada comunicării documentului, pot conduce la blocaje procedurale și la îngreunarea nejustificată a accesului la executarea silită;
- într-o primă evaluare de ansamblu, ideea de fond (aceea de a combate executările silite pornite sau continuate cu încălcarea prescripției și de a reechilibra raportul creditor-debitor) este legitimă și răspunde unei patologii reale a practicii judiciare și executorii, însă modul de transpunere normativă este excesiv și, pe alocuri, necalibrat sistemic. Codul de procedură civilă funcționează pe logica unui formalism controlat, în care sarcina activării mijloacelor de apărare aparține părților, iar instanța nu devine garant paternalist al neglijenței procesuale, iar această propunere tinde să răstoarne parțial acest echilibru;
- art. 664¹ este, în esență, cea mai vulnerabilă dispoziție. Obligarea creditorului de a comunica, anterior executării, un „*document distinct privind situația prescripției*” reprezintă o mutare conceptuală majoră, prin care creditorul este transformat din titular al dreptului la executare într-un fel de consultant juridic al debitorului său;
- prescripția este, prin definiție, o instituție de drept material cu un regim juridic complex, dependent de acte întrerupătoare, suspendări, interpretări și calificări juridice care, de multe ori, nu sunt evidente nici pentru profesioniști, cu atât mai puțin pentru un creditor obișnuit. A impune acestuia asumarea formală a unei date certe a împlinirii prescripției, sub semnătură și cu răspundere, înseamnă fie să creezi un risc juridic disproportionat și paralizant pentru exercitarea dreptului la executare, fie să generezi un nou formalism gol, în care documentul va deveni o simplă anexă defensivă redactată standardizat, fără valoare informativă reală. Mai grav, această obligație prealabilă nu este corelată cu nicio sancțiune procedurală explicită pentru nerespectare, ceea ce creează o zonă de incertitudine. În lipsa unei sancțiuni clare, articolul riscă să producă practici divergente și litigii suplimentare exact pe aspectul pe care pretinde că îl clarifică;
- art. 706¹ reprezintă un punct de fricțiune major cu sistemul actual. Posibilitatea de a invoca prescripția „*în orice stare a procedurii de executare*” contrazice direct regimul actual al contestației la executare și logica stabilității actelor de executare, transformând prescripția într-o excepție perpetuă, susceptibilă de a anula efectele unor executări avansate sau chiar finalizate. Această soluție riscă să afecteze grav securitatea raporturilor juridice și să creeze o instabilitate structurală a executării silite, în care nici creditorul, nici terții adjudecatari, nici executorii nu mai pot avea o minimă certitudine asupra caracterului definitiv al procedurii. Formula „*fără a aduce atingere*

regimului juridic al prescripției prevăzut de legea civilă” este pur declarativă și nu rezolvă conflictul, deoarece tocmai acest articol modifică substanțial modul de valorificare procesuală a prescripției. În schimb, intervenția de la art. 670 alin. (4) este cea mai solidă și cea mai bine ancorată în principii. Ideea că un creditor care inițiază sau continuă executarea deși știe sau ar fi trebuit să știe că prescripția este împlinită nu poate transfera costurile asupra debitorului și răspunde pentru prejudiciu este coerentă cu principiul bunei-credințe, cu răspunderea delictuală și cu jurisprudența existentă. Totuși, și aici formularea „*trebuia să cunoască*” este extrem de elastică și poate genera dispute probatorii consistente, riscând să transforme fiecare contestație la executare într-un litigiu de rea-credință extins;

- din perspectivă constituțională, propunerea legislativă nu este vădit neconstituțională per se, dar riscă să fie sancționată pentru lipsă de claritate, previzibilitate și proporționalitate, în special prin sarcinile impuse creditorului și prin afectarea securității juridice a executării silită. Din perspectivă de tehnică legislativă, textul ar fi avut nevoie fie de o integrare mai fină în mecanismele existente ale contestației la executare, fie de o reformulare care să păstreze prescripția ca excepție de ordine privată, nu ca obstacol procedural absolut;
- în esență, prescripția nu reprezintă faptul că datoria debitorului nu mai există sau nu poate fi plătită de bună voie. Prescripția reprezintă decăderea creditorului, după termenul legal, din dreptul de a cere executare silită. Ea reprezintă pierderea dreptului de a valorifica un titlu executoriu din cauza pasivității titularului dreptului, însă nu modifică în sine raportul dintre creditor și debitor în ce privește neexecutarea cu rea credință din partea debitorului a obligațiilor asumate de acesta;
- a pune în sarcina creditorului obligația de a sesiza debitorul cu privire la drepturile procesuale ale acestuia din urmă, drepturi pe care ar trebui să le cunoască el însuși, în condițiile în care debitorul este el însuși de rea credință atâta vreme cât nu și-a plătit obligațiile asumate, chiar și după obținerea de către creditor a unui titlu executoriu împotriva sa, reprezintă o încălcare a unui just echilibru juridic pe care legea trebuie să-l instituie între cetățeni, penalizând în sine creditorul (cel păgubit) și protejând în mod excesiv debitorul, cel care execută obligația cu rea credință și care nu-și cunoaște propriile drepturi procedurale;
- modificările propuse pot genera efecte sociale negative prin afectarea echilibrului dintre drepturile debitorilor și cele ale creditorilor, cu următoarele consecințe:
 - întârzierea accesului creditorilor la executarea silită, prin adăugarea unei etape procedurale suplimentare;

- creșterea riscului de sustragere a debitorului de la executare, întrucât informarea prealabilă poate permite acestuia să își diminueze patrimoniul ;
 - crearea unor sarcini administrative suplimentare pentru creditori, cu costuri procedurale crescute;
 - creșterea incertitudinii juridice în procedura executării silite, prin extinderea posibilității de invocare a prescripției, ceea ce poate diminua predictibilitatea raporturilor juridice și încrederea creditorilor în eficiența mecanismelor legale de recuperare a creanțelor;
 - îngreunarea și tergiversarea executărilor silite, cu afectarea creditorilor prin prelungirea procedurilor și creșterea costurilor asociate.
- impunerea obligației creditorului de a întocmi și comunica un document privind situația prescripției înainte de formularea cererii de executare silită afectează caracterul obiectiv al prescripției, transformând-o într-o sarcină procedurală suplimentară, care nu există în dreptul comun. Această obligație impune creditorului să efectueze o apreciere juridică asupra curgerii și împlinirii termenului, apreciere care, potrivit legislației în vigoare, aparține instanței de executare în cadrul controlului de legalitate;
 - obligația creditorului de a-și asuma, prin semnătură, răspunderea pentru exactitatea unor informații juridice asupra prescripției îl plasează într-o poziție similară unui organ judiciar, ceea ce contravine principiului separației între rolul părților și rolul instanței în stabilirea situației juridice reale;
 - norma care permite invocarea prescripției în orice etapă a executării silite, inclusiv după acte de executare deja îndeplinite, contravine principiului stabilității raporturilor juridice și caracterului peremptoriu al prescripției;
 - norma propusă prin care exclude posibilitatea punerii cheltuielilor de executare în sarcina debitorului în cazul în care creditorul „știa sau trebuia să știe” că prescripția este împlinită introduce un criteriu subiectiv incompatibil cu mecanismele executării silite. Executorul judecătoresc este cel care verifică legalitatea cererii, iar nu creditorul;
 - în concluzie, măsurile propuse încalcă dreptul creditorului de a-și recupera creanța, chiar dacă aceasta, dintr-un motiv sau altul, s-a prescris, prin introducerea în sarcina creditorului a obligației de informare către creditor a posibilității invocării prescripției. Debitorul este responsabil de modul în care își gestionează patrimoniul și de a cunoaște legea. În ansamblu, intervenția legislativă este disproporționată și afectează echilibrul dintre drepturile creditorului și cele ale debitorului